

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Míttj. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LA CONFESSIÓ DEL EX-PACIFICADOR

—¡Ves, ves, has fet massa pecats! ¡Que t'absolgui en Máximo Gomez!

DESENMASCARAT

OTHOM sab com va acabar l' Assam- blea federal: va terminar avants d' estar constituïda: va morir mentres naixia.

No siguié possible determinar quinas eran las actas vàlidas y quinas no podian ser aprobadas á causa de no reunir las condiciones establertes pel Consell federal en la seva convocatoria. Sobre lo determinat en la convocatoria qu' en bona rahó era la llei que havia de prevaldre, s' al-

saren en só de rebelió 'ls que á tota costa aspiravan á constituir una majoria contraria á la norma de conducta preconizada per D. Francisco Pi y Margall.

Los conjurats davan per bonas totes las actas sevas vinguessin com vinguessin, inclús las de aquellas provincias en las quals no se sab qu' existeixi cap organissació provincial, ni regional.

Los que blasonan de revolucionaris tremebundos, en la impossibilitat de armar un moviment contra 'l govern monárquich, s' han revolucionat contra 'l seu partit. Es de creure que 'l seu esperit revolucionari no arribará may mes enllá, sent mes cómodo produhir una saragata doméstica, que afrontar las conseqüencias de una acció enérgica contra 'ls governs de la monarquia.

En mitj dels escándols de l' Assambla, qui mes s' ha distingit ha sigut el *divino* Vallés. Quina situació la seva mes ayrosa!

Com á membre qu' era del Consell federal, va suscriure la convocatoria de l' Assambla marcant las condiciones qu' eran indispensables pera acudir á ella ab la deguda representació, y com á cap de colla de la conjura, se va empenyar en admetre per bonas las actas que no estavan conformes ab las bases de la convocatoria, sempre que aqueixas actas poguessin servir per formar una majoria al objecte de derrotar á n' en Pi y Margall.

Ni 'l mateix Romero Robledo faria gala de una barra tan estupenda.

Ara comprench perque hi ha homes que diuen que tot lo que 's refereix á eleccions es pura farsa. Per veure las farsas electorals els basta fixarse en los seus actes mateixos. Per conèixer als farsants, ne tenen prou ab posarse davant del mirall, y contemplarse.

D. Francisco Pi y Margall y 'ls seus amichs hagueren de pendre la resolució de retirarse de una Assambla perturbada per las exigencias escandalosas de una colla de tarambanas.

El *divino* Vallés va quedar amo del partit *partit*. Quina gloria mes gran! Ha fet fugir al *jefe* venerable; ha esquivat als elements mes valiosos del federalisme. La situació es seva, enterament seva. Qui negará desde aquests moments, sas altas condiciones revolucionarias? La revolució l' ha fet a casa, sense tiros, sense perills, sense necessitat de sentir xiular cap bala: l' ha realisada desarrollant una trama burda, cridant, baladrejant, armant una tremolina que ha sigut l' escándol de tots los republicans y ha provocat la befa y la retaxifa de tots los enemichs de la República.

Y tot per qué? Per inaugurar una nova política? Per trassar una nova línea de conducta? Per imprimir un nou rumbo al partit federalista?

De cap manera. O sino consultin los acorts ab que 'ls adversaris de D. Francisco Pi y Margall han posat digne coronament al seu acte de rebeldia.

Hasta 'ls ases de Urgell haurán de dir que per aquest viatge no necessitavan alforjas.

Ells acaban de dir que admeten com á procediment exclussiu lo revolucionari, y no obstant consenten en acudir á las eleccions de Ajuntaments y de Diputacions provincials, segons tinguin á bé determinarho 'ls correligionaris de cada localitat y de cada provincia.

Las únicas eleccions que desdenyán son las de diputats á Corts. Aquestas están terminantment prohibidas, encare que 'ls districtes s' hi empenyin.

Se reconeix, en materia de eleccions, la autonomia municipal, la autonomia provincial; pero no l' autonomia dels districtes.

Qui será capás d' explicar aquesta mistificació?

Se compendria 'l retraïment en absolut, per mes que siguiés un error funest, pero al cap de vall respondria á una idea de carácter general ó un plan uniforme; pero 'l retraïment en las eleccions de diputats á Corts y la lluyta electoral en lo que atany als Ajuntaments y á las Diputacions provincials, forma un contrasentit que no té altra explicació que 'l desitj de rendir vassallatge á Santa Convención, patrona dels poltichs de la talla y de la casta del *divino* Vallés.

Perque es inqüestionable que de adoptarse 'l retraïment en absolut, molts poblacions com Figueras, com Sabadell, com Vilanova y Geltrú, en las quals los elements republicans contan ab suficient forsa pera guanyar las eleccions municipals, s' haurían alsat airadas

contra 'l revolucionari que ab lo retraïment las hauria entregadas al predomini dels monárquichs. Y vels'hi aquí perque aquests intransigents han hagut de transigir ab las exigencias de la realitat, renunciant en aquest punt á una gran part de las sevas caborias.

A pesar de tot, los dignes republicans de las citadas poblacions y molts altras ja sabrán á qué atenerse, donant lo valor que correspon á una dissidencia sense cap ni peus, que no té altre objecte que perpetuar las discordias en lo camp republicá, á benefici dels monárquichs.

**

Pero la repugnancia á anar á las Corts se comprén molt bé que la senti 'l *divino* Vallés. Quan ell se figurava que allí á las Corts, als ecos de la seva veu estentórea, tothom cauria de bigotis, buscava ab afany la representació dels electors, presentantse candidat per quatre ó cinch districtes á la vegada.

Consegui tres actas: se presentá al Congrés á tall de perdona-vidas, obrí la boca, pronunciá una arenga de las sevas, y ni 'ls mes benévols á sas fogositats se sentiren ab valor suficient per aplaudirlo y felicitarlo. En una paraula: al Congrés va fer *fiasco*.

No es lo mateix perorar allí qu' en un club ahont tots los despropòsits troban entusiasta acullida. Los dramas del Odeon al teatro Principal fan riure. Y 'l *divino* Vallés no passa de ser un orador adotzenat de melodrama.

De aquí vé la seva repugnancia per la vida parlamentaria, en la qual no ha lograt distingirse lo mes mínim.

Per aixó, vejentse desbancat, coneixent fins ahont arriban las sevas forsas, y ab aquella grandesa d' ánima que sempre l' ha distingit, ha acabat per dir:

—Ja que jo al Congrés hi faig un paper desairat, precisa á tota costa impedir que pugan arribarhi 'ls que tenen condiciones pera ferhi un paper brillant.

Desengányinse: coneixem de temps al home, y no 'ns extranya la seva conducta en la present ocasió.

Aquesta mesquindat raquíca es lo móvil verdader de la dissidencia federalista. Será tan cego qui no ho compregui aixís, com qui pugui imaginar que dintre de la pell de gallina del *divino* Vallés hi alenta l' ánima de un revolucionari.

P. K.

UAN l' intrépit general Arolas sor tí de l' Habana per emprendre las operaciones que li té confiadas lo general Weyler, vá exclamar:

«O jo acabo ab en Maceo ó en Maceo acaba ab mí.»

Aixís ens agradan los héroes de la patria: decidits, valents y disposats á tot.

Celebrarém que prompte 's cumplesca la primera part del dilema: ho celebrarém com á patriotas y també com á republicans.

—Onze mesos perduts!—exclama un periódich de Madrid, al ferse cárrech de l' estat de complerta desorganissació en que 'l general Weyler ha trobat al exércit de Cuba.

L' exclamació es justa. S' han perdut onze mesos y uns 400 milions de pessetas, per que al cap de vall, l' home que ha sigut causa de aquest inmens desastre se dongui per pagat y satisfet exclamant:—Confesso 'l meu fracás!...

Quina responsabilitat mes inmensa, no sols per ell, sino pels governs que no 's cuydan d' exigirli!...

Parla en Pi y Margall desde *El Nuevo Régimen*:

«S' han despertat entre nosaltres ambicions insensatas: homes pera poch, pretenen molt. Son ells los que fomentan las discordias: las buscan pera enfilarse. Res fan ni poden, y ab lo fi de ocultar la seva impotencia acusan als seus jefes de poch revolucionaris. Son los eternals aduladors y enganyadors del poble, al qual no serviren may ni ab l' espasa, ni ab la ploma.»

El *divino* Vallés haurá de reconèixer que D. Francisco pot ser molt vell; pero que 'l pòls no li tremola, y que quan se tira á matar sab clavar l' estoch fins á l' empunyadura.

Tots los soldats inválits que tornan de Cuba contan horrors de la guerra. Los mambissos la fan sense donar quartel, y al soldat que cau ferit, l' agafan y 'l matxejan fins á rematarlo.

A pesar de lo qual l' ex-héroe elogiava als insurrectes afirmant que 'ns tornavan als presoners y 'ns curavan als ferits.

Valdria la pena de averiguar l' exactitut de las imprecissions dels pobres inválits que precisament afirman

lo contrari, y sabríam fins á quin extrém arribava la ceguera del home funest que per espay d' onze mesos ha desempenyat lo mando de Cuba, del modo que tothom sab.

Que tothom sab, y que tot lo país lamenta.

Segons un periódich ha sigut denunciada pel Govern civil al Jutjat una associació de donas que 's projectava constituir á Barcelona al objecte de fer la propaganda del laicisme en totes las manifestacions de la vida. Las socias, segons lo reglament necessitavan fer una professió de *fé lliure-pensadora*.

Quan m' entero de que 'l projecte de constitució de una associació lícita, perfectament consentida per las lleys, dona lloch á que'l governador de Barcelona la denuncihi als Tribunals, no puch menos de preguntar:

—Sr. Sanchez de Toledo, vamos á veure: ¿á quí 's figura que representa desde 'l Govern civil de la Provincia? ¿Al ilustre Marqués de Comillas, á qual servey havia estat avants de obtenir lo cárrech, ó al govern de un Estat, que mal que li pesi, ha de reconèixer la tolerancia á totes las creencias?

Si es que ha suferit una distracció apressuris á rectificarla, Sr. Sanchez de Toledo.

Un oficial de l' armada, D. Victor Concas, dona una conferencia en la Societat geográfica de Madrid, pintant al viu los usos y costúms dels Estats Units de América, y l' embaixador de aquesta nació, tot just se 'n entera, envia una nota al govern, manifestant lo desagradó ab que ha vist alguns dels conceptes del conferenciant.

Ara no falta sino que 'l govern dongui una satisfacció complerta al representant de un país, que vé sent l' amparo y 'l refugi dels mambissos, que desde allí conspiran descaradament y envian tota mena de recursos als insurrectes de Cuba.

Sols un país débil y degradat es capás de sufrir aquest cúmulo de impertinencias.

Apesar dels desahogos de D. Práxedes, si en Cánovas, com es mes que probable, obté 'l decret de disolució, ja poden estar ben segurs que no arribará la sanch al riu.

Coneixem de sobras al home del tupé.

Molt se li revanxina mentres espera que passarà la seva; pero una vegada 's convens de que no hi ha remey pels seus propòsits, se li panseix y li cau sobre 'l front.

En lo cas present ja veurán com al últim l' empleará pera regatejar lo número de districtes que l' altre vulgui ó pugui concedirli.

Ab lo qual quedarà demostrat una vegada mes que «qui aménassa y no pega, per *Sagasta* queda.»

Beneficis positius de la restauració monárquica: «Desde l' any 1875 al 1894, l' Hisenda espanyola ha embargat 1.982,475 fincas per falta de pagos de las contribucions.»

Casi mitja Espanya embargada... Y sin embargo aixó dura.

Lliure de tota responsabilitat judicial el famós Bosch y Fustegueras y *empaperat* degudament el Marqués de Cabriñana, ja no 'ns queda res mes que fer sino dormirnos panxa enlayre, y que vajan plovent escombrarias fins á veure si quedém colgats enterament.

Recordém avuy la manifestació viril del poble de Madrid protestant contra 'ls escándols municipals, y no sabem compendre com s' ha pogut girar la truyta ab tanta facilitat, ab tanta tranquililitat, ab tan sossego.

¡Cosas d' Espanya! Vist esta qu' en lo nostre desventurat país pot mes qui piula que qui *xiula*.

A pesar de la seva edat avansada Lleó XIII está encare ple de vida y de salut. Es probat allargan mes els Papas que 'ls pobres treballadors.

Y á pesar de trobarse perfectament bé, en lo Sacro Colegi s' están fent actius traballs per determinar qui ha de ser lo felís mortal que á la mort del Pontífice, s' encasqueti la codiciada tiara.

En tal situació, d' intrigas no 'n vulguin mes.

Si jo siguiés Lleó XIII dictaria 'l dogma de la méva immortalitat, tan solzament pel gust de fastidiar als cardenals.

CARTAS DE FORA.—Cherta.—Lo secretari de aquesta població 'ns escriu una carta que per sa excessiva extensió no podem reproduhir, fentnos present que fa mes de vint anys vé figurant en lo pressupost una suma en compensació de lloguer de la casa-habitació del secretari, quedant aquest en llibertat de pendre la casa que millor li sembli, ja que si alguna diferencia resulta entre lo consignat en lo pressupost y 'l preu de arrendament ell ho salda de la seva butxaca.—Dada aquesta aclaració estan de més las consideracions de que 'ns feremeco fa dos senmanas sobre si 'l local que al secretari li sobrava podia aprofitarlo l' Ajuntament de Cherta.

Capsanes.—L' ensotanat va posarse fet una fiera, tot just s' enterá de lo que deya LA CAMPANA á propòsit del famós enterro. Ab una caritat evangélica digna de admiració, digné que no pararia fins á enviar á algú á presiri, y que al mateix temps se dirigiria per oficial governador de la provincia demanantli permis per descolgar al mort y ferlo enterrar fora del cementiri. Ab aixó y ab afirmar que tots los que llegeixen la

...es un libro de Maximo Gomez...

CAMPANA están condemnats irremissiblement se va treure unes quantes toneladas de veri del cos, y ara es de creure que s' troba una mica mes aliviat.

* * * **Sant Vicens de Castellet.**— Nostre digne corresponsal en aquest poble Joseph Rodó Güell va veure's insultat per una càfila de mocosas deixebles de unes monjas, lo dia del dijous gras, qu' en companyia de aqueixas últimas sortiren al camp a pasturar. Ab los seus crits y sobre tot ab los seus ademans demostraren de sobra la classe d' educació que reben baix la direcció de aquellas mares... sense fills coneguts.

* * * **Tortosa.**—Lo governador eclesiástich Jaume Cararach é Iborra, per encàrrech del seu amo y senyor, l' hme de la mitra, ha espetat una alocució al catòlich remat ponderant lo pernicios que resulta anar a veure 'l notable drama *Juan José* del Sr. Dicenta.—Inútil dir que aquest acte de propaganda negatiu va produhir l' efecte qu' era d' esperar, omplintse 'l teatro de gom a gom, perque si ja naturalment hi havia un gran interés en veure l' obra, aquest pujá de punt després de l' alocució aludida. Son tan vellas les armas de la intolerancia, que no té res d' extrany que als que las disparan els surti sempre 'l tret per la culata.

* * * **Vallirana.**—Apenas va saber l' ensotanat que s' anava a celebrar un ball de máscaras, al qual s' havian compromés assistirhi més de 30 noyas, se llenzá al carrer, y corrent com un foll y de casa en casa procurá, apelant a l' autoritat paterna, ferlas desistir de la paraula empenyada, perque aixó de las máscaras qu' es en tot lo mon cosa corrent, aquí a Vallirana segons sembla constituheix un gran pecat. ¿Quin concepte tindrá format de las sevas feligresas aquest home tan escrupulos?—Havent lograt en part los seus intents, ja que sigueren algunas las que faltaren a l' llista, no será extrany que 'ls joves de Vallirana en justa correspondencia a aquesta intrmissió, sempre que ell tracti de fer una funció de iglesia, se dediquin també a allunyarli 'l major número possible de ovelletas misticas, ab lo qual farán molt bé, siquiera per acreditar aquell adagi que diu: «Donde las dan las toman.»

Sortirá la senmana entrant:

DE LA RAMBLA A LA MANIGUA

AVENTURAS D' UN RESERVISTA
PER C. GUMÁ

ILUSTRADA AB DIBUIXOS DE M. MOLINÉ
Preu: DOS rals.

Als corresponsals qu' encara no hajan fet lo pedido, els recomaném lo fassin a volta de corren.

SERMÓ DE QUARESMA

Estimadíssims oyents:
Han arribat los moments en que 'l mortal, embafat ab la carn que s' ha menjat y pensant, com es molt just, qu' en la variació está 'l gust, deixa 'l llo millor, 'l moltó y 'l biftech restauradó, y girant l' esquena al greix, diu resignat:—¡Vinga 'l peix!
Crech que l' alusió es tan clara, que si conservéu encare de la tradició un xich d' esma, compendreu que la quaresma es un' época excelent per regirar seriament el sach hont apilotats guardéu els vostres pecats, fent ab discreció y paciencia un examen de conciencia.

Lo mon modern ¿cóm negarho? pren un aspecte tan raro, que, siga perque la gent tot ho agafa malament, siga per mor de las modas, ja no s' pot anar ni ab rodassas.
La humanitat d' avny dia sembla una gran bojeria en la qual, mentres vosaltres tractéu de ximplets als altres, els altres us están dant un tractament molt semblant. Tú 't rius de mí, jo de tú; ningú respecta a ningú, la dreta punxa a l' esquerra, los ídols rodan per terra, no quedan reputacions, no hi pot haver reunions de personas educadas que no acabin a trompadas... en fi, que 'l mon, ja ho hi dit, no es un mon, es un bullit.

De tot' aquesta masega, d' aquest temporal que ofega los generosos intents de quatre caps excelents, que buscan ab un fanal l' armonia universal, ¿qui 'n te la culpa?... ¡Tothom! Els polítics de renom, els d'errers contribuyents, els bútxaras, els talents, els menestrals, els rentistas, els carboners, els artistas, els que no tenen pa a taula... tothom, en una paraula:

O sino 'ls que m' escoltéu, a veure ¿qué es lo que feu contra aquesta filoxera que invadeix la vinya entera de la pobre humanitat? ¿Qué feu? Diguéu la vritat.
¡Ah! ¡Prou que ho sé!... Avny la gent no té cap més pensament que abandonar-se a la sort, y... embolica que fa fort. Desinterés, patriotisme, amor al próxim, civisme, integritat, tolerancia... ¡paraulas sense sustancia, tretas per 'quests perdularis que publican diccionaris!
¿Encaparrarse?... ¿Per qué? ¿Si no conduheix a ré! ¿Qué logra 'l que vol rumiar per veure si pot curar los mals que tothom deplora? Que s' queda calvo avants d' hora, y 'ls seus companys lo critican, y las moscotas lo pican, y al fi...

Pero ara m' adono de que temps há qu' enraho, y per mí es un gran pecat fe un sermó y ferlo pesat. Per lo tant, avny pleguém: dissapte ja hi tornarem.

C. GUMÁ.

LA DISOLUCIÓN DE LAS CORTS

E han de disoldre? ¿No s' han de disoldre? ¿Qué passará si son disoltas? ¿Qué succedirá si no las disolten? ¿Qui vota en contra? ¿Qui vota en pro?...
Anémho a veure.

EN CÁNOVAS (donante als dimonis):

—¡Si no puch disoldre aquestas Corts; si no me 'n deixan convocar de novias, tiro 'l barret al foch, y 'l ministeri a rodar, y escabello la perilla de don Arseni, y 'm torno a posar a fer versos a *Elisa*, y faig aixó, y alló y alló altre... y una pila d' atrocitats més!...

DON PRÁXEDES (donante als diables):

—Si 'm tocan un fil de roba de las mévas Corts; si arriban a convocarne unas altres; si destruheixen l' equilibri gubernamental que jo hi conjunmat, em poso a cantar l' himne de Riego, despenjo 'l morrió de miliciano, surto a passeig de brasset ab en Becerra, escupo al mitj de la Puerta del Sol, em rento las mans de tot lo que passi... y 'm faig rissá 'l tupé en senyal de rebelió...

L' EX-PACIFICADOR DE CUBA (ab una melancolia indescriptible):

—¡Las Corts!... ¡Las Corts!... ¡Ves qué 'm contan a mí! Al tres mals-de-cap tinch a horas d' ara! No es pas aixó lo que m' amohina...

(En actitud dramática):

«Apurar, pueblos, pretendo, ya que me silbais así ¿qué delito cometi contra vosotros volviendo? Aunque si volvi ya entiendo qué delito he cometido...»

Perque, naturalment, lo que la gent deu dir: Per aquest viatge, no s' necessitavan alforjas... ni soldats.

UN QU' ARA ES DIPUTAT... PER CARAMBOLA:

—¡Si que la fariam bona que disolguessin las Corts! ¡Unas Corts tan bonas, casi bé novias, que apenas han servit!... ¡Unas Corts que...

No sé perqué 'l cor me diu que, si ara s' fessin eleccions, lo men districte 'm donaria carbassa...

Decididament, convé conservar las actuals Corts a tota costa: convé fer propaganda en aquest sentit; convé... ¡Vaja, 'm convé!...

UN QU' ESPERA SER DIPUTAT:

—¡Si, senyors! Ho dich y ho repetiré una, deu, cent, mil vegadas... todas las vegadas que sigui necessari: aquestas Corts son un obstacle, una rémora, un estorb, un... ¿per qué no dirho? un perill nacional.

Si no s' convocan novias Corts ¿cóm pot funcionar el govern? ¿cóm pot garantirse l' ordre? ¿cóm puch ser elegit diputat jo?...

LOS BANCHS DEL CONGRÉS:

—¿Diu que ara vindrá gent nova?
—¡Ah! ¿que disolten las Corts?
—Aixis hi sentit que ho asseguravan.
—En fi, per nosaltres ens será igual. Los que avants deyan st, ara dirán no...
—Y 'ls que fins avny deyan no, ara dirán st.

LOS LLEONS DE LA PORTA DEL CONGRÉS:

—¿Qué n' opinas tú d' aixó de la disolució de las Corts?
—¿Jo? No haurian de disoldre las Corts solzament, sino de rribar aquest edifici y tot.
—¿Per qué?
—¿Qué t' pensas que m' aburreix poch aixó d' haverme d' estar aquí tota la vida, veient passar aquella catterva d' eminencias... y no poguerne devorar ni una?

LA DONA D' UN DIPUTAT:
—¡Tan de bo que las disolguessin! Aixis ell potser se cuydaria una mica més dels nostres interessos, que ben bé ho necessitan... Desde que fa de diputat, hem reculat d' alló més.

LA DONA D' UN ALTRE:
—¡Malament!... ¿Volen disoldre las Corts?... ¡Quina feyna se 'm prepara! Torna a anar a visitá 'l ministre; torna a anar a veure 'l subsecretari... Perque jo ja ho sé: si jo no me 'n cuydés... ¡pobre d' ell! ¡Y qué havia de sortir diputat... ni siquiera guarda de consúms!

LA PREMSA FUSIONISTA:
—Aquestas Corts s' han de conservar, quan menos per grtitut.

LOS DIARIS CONSERVADORES:
—Aquestas Corts s' han de disoldre... quan menos per higiene.

LO PAÍS (cantant y acompanyatse ab una guitarra):
Les disolguin, las conservin
¿qué se me 'n dóna a n' a mí?
Los miracles qu' ellas fassin...
ja me 'ls poden plantá aquí.
(Passantse la mà pel clatell.)

FANTÁSTICH.

UNA PREGUNTA Y UNA RESPUESTA

—Escolten don Segimón ¿per quin motiu la bandera d' aquí Espanya está tan groga y al propi temps tan vermella?
—Molt m' extranya, Pep, que tú que cap pel tens a la llengua qu' ets molt *dutxo*, la sabs llarga y ets més viu qu' una centella, que no tens gens de pa al ull y no t' falta l' experiencia, 'm fassis semblant pregunta sobre una cosa tan ténue: cosa que, tothom, sens dupte, te olvidada de tan vella; pero ja qu' en obtenir la contesta tant t' empenyas ab molt gust, amich Pepet, procuraré a la carrera satisfacer lo teu desitj. Allá vá, donchs, la contesta: Nostra bandera está groga d' indignació sols de veure la maldat que hi ha en Espanya; y després está vermella de vergonya perque 's cansa de veure tantas miserias y sobre tot perque 'ls pobres ballan sempre ab la més lletja per mor' d' uns quants arbitraris que ab descaro 'ns desgovernan!

AGULETÁ,

PESAR dels esforços dels Pares de familia se contaren per milers los barceloníns que 'l dimecres de Cendra eixiren al camp a enterrar lo Carnestoltas. Contra la costum tradicional, no hi valen fullas. La professó de la *bona mort*, ab sos tetrichs recorts va recorre alguns dels carrers de la ciutat, enterament deserts y ab las botigas tancadas.

Contrastava aquesta soletat, ab l' animació de las vías principals, quan cap al tart regressavan els que havian anat a passar lo día a fora.

Proba evident de que la immensa majoria 'dels barceloníns prefereixen a la professó de la *bona mort*, la *professó de la bona vida*.

Llegeixo:

«Han terminado las pruebas de las amarras del buque de guerra *Alfonso XIII* en el Ferrol. Un aprendiz maquinista cayóse al estanque que sirve de desahogo a las calderas, sufriendo graves quemaduras en la pierna y brazo izquierdos.»

Vels'hi aquí un pobre xicot que s' deixa sufregir per *Alfonso XIII*.

¿Qué ho fassi aixó un monárquich de dels mes campanillas! Ni en Cánovas, ni en Sagasta... ni 'l mateix general Guayaba.

Ja tenim a n' en Jaumet ficat al exercit rus. Per interina providencia li han donat lo grau de tinent de caballeria, destinantlo al regiment de dragons, número 24.

SERMÓ DE QUARESMA

—Recordéu-vos qu' heu entrat en la época dels dejunis!
—Nosaltres si que prou dejunem tot l' any!

¡L' han fet dragó!... ¿No hauria sigut mes propi fer-lo sargantana?

De totes maneres resulta que l' representant del catolicisme absolutista elevat al trono d' Espanya s' ha posat al servei de un emperador heretjé, de un soberà qu' es á la vegada papa dels cismàtics.

¿Cóm disculparán aquest contrassentit los ensotanats carcundas y ls que sense ser ensotanats blasonan de catòlics intransigents?

—¿Cóm ho disculparém?— digué un mossén ex-trabucaire.— De una manera molt senzilla. En aquest món, tant pels catòlics com pels que no son catòlics, tira mes un pel de russa, que trenta parells de mulas. Aquí ho té disculpat.

La noticia de que la Reyna regent hagués regalat un servey d' or al ex-héroe de Sagunto ha sigut desmeritada autorisadament.

Autorisadament, entenguis bé: lo qual significa que hi ha hagut interés especial en desmentirla.

Lo servey d' or que 'm donavan
—dirá l' héroe tot pansit—
avuy ja no 'l necessito....
¡Fá molt temps qu' estich servit!

Problema d' actualitat:
¿Qu' es lo que obtindrà D. Antón: el decret de disolució ó l' decret de desilusió?

En Mañé, tot enfadat, se dirigeix á D. Antón y li diu cara á cara, á propòsit de la manifestació de Madrit, ab motiu del enterro del peixeter Carrera:

«Lo Sr. Cánovas á qui tant deu la patria, no té present en aquests moments crítics que si un temps sigué l' continuador de la Historia d' Espanya, es avuy lo continuador de la Historia de la Revolució.

No se lo que pensarà D. Antón de aquest piropo.

Pero 'm sembla que li ha de ser molt fácil tornar una resposta als que no saben comprendre qu' en certs moments crítics la impunitat no es filla de la dessidia, sino de la prudencia. Perque la caldera no reventi, no hi ha com deixar las válvulas obertas.

Si D. Antón arriba á atacar al poble de Madrit, llavors potses si que hauria sigut lo continuador de la Historia de la Revolució.

Al fabricant de cotó
Sr. D. Antón Sedó
me l' han nombrat senadó
dels vitalicis
Y 'ls tres Planas, filososps
li diuhen parlant á glops

dos fills s' avinguessin á beure llet de un mateix vas. Davant de las negativas de aquells dos xavals, eran tals las amenassas del pare, que 'ls vehins intervingueren en la qüestió dihent:

—Vinga la llet y veurá com de las nostras mans la prenen.

Y respongué l' sabater:
—Pero si s' tracta de la llet de una cabra que quan tingui quartos compraré per ells.

Donchs aquest—afegeix lo periódich—es el cas dels federals: tan discutir y barallarse per sobre qui ha de pendre la llet y en quina forma... y encare no s' ha vist ahont es el pare que pugui comprar la cabra.

Lo xascarrillo procedeix de un periódich monárquich y no hi reparat en copiarlo per dos motius:

Primer: perque no deixa de ser graciós.
Segón: perque jo soch dels que creuhen en la veritat del adagi: «Del enemich lo consell.»

Si l' activitat, l' energia y la perseverancia que gastem avuy los republicans en estérils disputas, las invertissem en fer la guerra als monárquichs, tindriam ja la cabra y faria moltíssim temps que la munyiriam.

D' ACTUALITAT

Diu que l' rey Carlos tercer
ab sos ministres y acólits
ha entrat al Cel.

—No pot ser.

¡Ves com s' ha pogut saber!

—Pues... per l' expulsió de bòlits.

G. P. V.

Es fama que D. Arseni, plantantse davant de 'n Cánovas, li ha dit ab molta formalitat:

—A caps som, D. Antón. La guerra de mala lley que m' ha fet en Romero no li perdono ni á n' aquest mon ni al altre. Per lo tant trihi: ó en Romero ó jo.

D. Antón, davant de aquesta imposició, ha quedat mes guerro de lo qu' era avants.

¡Qui li havia de dir qu' ell que tant s' ha distingit com á poeta, com á artiller, com á estadista, havia de veure's forsat á exercir de sarsuelero!

L' ex-héroe, obligantlo á escullir entre en Romero y ell, li fa representar al viu la sarsuela *Entre mi mujer y el negro*.

Per fortuna si l' públich li manifesta l' seu desagrado, en Cánovas podrá dir:

—No es pas aquesta la primera vegada que 'm xiulan.

Un piropo de la Dinastia al general Castellví:

«Herido por las bombas del anarquista Pallás, demostró su serenidad permaneciendo en la formación hasta que terminó el acto.»

L' héroe de Sagunto:

—Gracias, Sr. Morano. Y un' altra vegada quan vulgui acariciar á un amich, procuri no ferme mal ab el cotze.

A L' INSERTAT EN LO PENULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Es-ti-ma-da.
- 2.ª ANAGRAMA.—Paradis—Dispará.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Un barret de riallas.
- 4.ª GEROGLÍFIC.—Per testos als jardins.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans P. Anónim, M. Moro-clá y Joan de las Pilotas: n' han endevinadas 3, T. Collell, L. Couterets y P. Pílongo; 2, R. Alp (a) Forcaire, Tomaset Tomás y Un viudo de fresch y 1 no més, Sabi Salomó y Barret de riallas.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Peret del Cafè, Manyanet, Un Xinxonet, Lope de Pega, Cancanista mistich, Un de la Vall d' Aran, Pepet Punxeta, Ciri Pascual, Gonnella Poèlich, Un Adroguer, Lluís Cottonaire y Barber de Bacina:—Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.

Ciutadans Gustau P. V., Jaume Cuntias y V., S. Roch, Escolá Vilafranquí, Carrigüiri, B. Nani, J. Ribas N., M. Peidro (a) El Mestre, J. M. Balins, Un Saragatero, Lluís, Pep Bullanga, Mossen Baldiri y Un Xafa-rochs:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà J. T. (Sarría)—Son tantas las cartas qu' hem rebut ressenyant fets idéntics, qu' en la impossibilitat de complaure á tothom no n' insertem cap.—Un Caixista: Va bé.—F. Figueras R.: Gracias per l' envió; pero ho reberem tart.—M. Pòsiello: Està bé.—Carlos d' Angel: No 'ns serveix.—Cirilo J. Deli: Està molt mal versificat.—Pau del Pajau: 's fluijet.—Quimet: Va molt bé; la publicarem.—Anton del Singlot: Idem.—Trenca-cristalls: Li faltan condicions literarias.—Neri: No 'ns acaba de agradar.—Anton del Corral: Lo mateix li dihém.—J. Martí C.: Ho tindrem present.—Nagezzi Reno: Va bé.—Teneb Zerep: Idem.—Net dels Almogavers: No, 'ns fa l' pés.—Wilson: La qu' hem insertat ens agrada mes que l' altra.

ANTONI LOPEZ, editor.—Rambla del Mítj, 20

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

—Si té mes, sopi dos cops
iy qué aprofiti!

A la sortida de las tropas de Madrit, destinadas á Cuba que sigué molt entusiasta, hi assistiren entre altres personatjes, un bon número de generals. Casi hi eran tots menos l' ex-héroe de Sagunto.

Aixís va estalviarse una alocució *sui generis* que podía reduhirse á las següents paraulas:—Marxeuhi, mi-nyons, marxeuhi; que quan vosaltres hi anéu, jo ja n' hi tornat.

A propòsit del resultat que ha tingut l' Assamblea federal, un periódich de Madrit conta l' següent xascarrillo:

«Hi havia un sabater que no podía conseguir que sos